

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 614/25
5.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Александра Ивановића, председника већа, Милице Стојковић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа **тужиоца АА** из ..., чији је пуномоћник Зоран Јанићијевић, адвокат из Новог Пазара, ул. 28. новембра бр.47/1, против **тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова**, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Београд, ул. Косовска бр.31, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 5553/21 од 18.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 5.6.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 5553/21 од 18.11.2024. године у ставу првом, другом, трећем и петом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5553/21 од 18.11.2024. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име неисплаћене зараде по основу прековременог рада и рада у државне празнике за период од октобра 2010. године до октобра 2013. године, исплати месечне износе са законском затезном каматом ближе означене у садржају наведеног става. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке, у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од октобра 2010. године закључно са октобром 2013. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за град Косовска Митровица према стопи важећој на дан уплате, у року од 8

дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име неисплаћених трошкова превоза на рад и повратка са рада за период од новембра 2010. године до јуна 2013. године, исплати новчане износе са законском затезном каматом ближе означене у садржају наведеног става. Ставом четвртим изреке, тужба тужиоца је повучена у делу у коме је тражио трошкове на име доласка и одласка са посла и то за износ од 2.300,00 динара за месец октобар 2010.године са законском затезном каматом почев од 26.11.2010.године, за износ од 2.300,00 динара за месец октобар 2011. године са законском затезном каматом почев од 26.11.2011. године па до исплате и износ од 2.300,00 динара за месец октобар 2012. године са законском затезном каматом почев од 26.11.2012.године па до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу 399.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у обавезујућем делу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 ... 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, нити се жалбом тужене основано указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која би била од утицаја на њену законитост и правилност.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у периоду од 1.3.2009. године до 31.12.2013. године у трајњу од 4 године, 9 месеци и 30 дана. Надлежне службе МУП нису доставиле податке тј. евиденције о приступу на посао за тужиоца на основу које би се магао утврдити број евентуално остварених сати за рад у државне празнике и прековремени рад, те је обрачун мање исплаћених зарада и накнада урађен као разлика између зараде коју је остварио тужилац и зараде које су остварили два упоредна радника, која су радила на сличним пословима или једнаким радним местима као и тужилац. Из налаза и мишљења судског вештака за економску-финансијску област Косте Шошкића од 15.12.2017. године, утврђено је да је тужилац примио мању зараду у односу на упоредне раднике ББ и ВВ за период од октобра 2010. године до октобра 2013. године, укупно 907.113,78 динара или појединачно по месецима (колона1) и износима (колона 6) као у табели коју је дао у налазу. Из потврде СП „Колашин превоз“ од 3.10.2024.године утврђено је да је цена карте на релацији Зубин поток - Газиводе у периоду од 2009. године до 2013. године износила у једном правцу 50,00 динара, а у оба правца 100,00 динара.Тужена у току поступка није имала доказних предлога ради утврђивања чињенице да је тужиоцу посебним решењем након ступања на снагу Правилника о платама запослених у МУП-у од 26.6.2006. године и након ступања на снагу Закона о полицији утврђен коефицијент плате од 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне

службенике са истим статусом, те да је на тај начин - посебним увећањем коефицијента вреднован прековремени рад и рад на дане државних и верских празника, а што би представљало разлог за искључење примене одредаба општих радноправних прописа о увећаној заради. Имајући у виду да је суд из налаза и мишљења судског вештака који је прихватио утврдио висину тужиочевог потраживања, а према подацима за упоредне раднике, те како је из изведених доказа утврдио да је у утуженом периоду тужилац радио прековремено, као и у дане државних празника који су нерадни дани (пре свега из исказа тужиоца и саслушаних сведока, при чему тужена суду и након више налога није доставила редне листе за тужиоца и решење о коефицијенту за утужени период), то је суд заузео мишљење да тужена приликом утврђивања коефицијената тужиоцу није посебно вредновала његов прековремени рад, и рад у дане државних празника, те да тужиоцу припада право на увећану зараду за остварене сате прековременог рада, и рада у дане државних празника. Тврдњу тужиоца да му нису исплаћени трошкови на име одласка и доласка са рада (тужилац је живео у Зубином Потоку, а радио у Газиводама на удаљености 4-5 км од куће), као негативну чињеницу тужена није оспорила предложеним и изведеним доказима (доказом о исплати ових трошкова), па према налажењу суда тужиоцу припадају трошкови за долазак и повратак са посла јер тужена није до закључења главне расправе доставила суду доказ о исплати по том основу у периоду почев од октобра 2010. године па закључно са јуном 2013. године. Висину овог потраживања тужилац је определио према потврду превозника „Колашин превоз“ о цени појединачне месечне карте (месечна није постојала), с тим да је тужилац повукао тужбу за месец октобар 2011. године и 2012. године када је према наводима тужиоца користио сваке године годишњи одмор. Са друге стране, тужена као послодавац није суду доставила евиденцију о присутности тужиоца на послу као и одсуству са посла и по ком основу, а коју евиденцију је била дужна води. Приликом одлучивања, суд је имао у виду да тужена, у смислу одредбе члана 228, у вези са чланом 231 ЗПП, суду није доставила радне и обрачунске листе за тужиоца за утужени период, нити решење о коефицијенту за тужиоца важеће у утуженом периоду, па како је на туженој терет доказивања да је испунила обавезе и да је тужиоцу исплатила увећану зараду за остварене сате прековременог рада, и рада у дане државних празника за наведени период, као и трошкове превоза, а што тужена није доказала (јер тужилац не може да докаже негитвну чињеницу), суд је усвојио тужбени захтев тужиоца применом члана 37 став Закона о платама државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС” број 108/2013 и 99/2014), члана 2 став 1 тачка 1 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС” број 98/2007, са изменама и допунама), члана 137, 146 и 147 Закона о полицији („Сл. гласник РС”, бр. 101/2005 и 63/2009) и члана 118 Закона о раду.

Према налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правило применио одредбе материјалног права и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Супротно наводима жалбе тужене правино је првостепени суд применио материјално право када је обавезао тужену да тужиоцу на име неисплаћене зараде по основу прековременог рада и рада у државне празнике за период од октобра 2010. године до октобра 2013. године исплати новчане износе ближе наведене у ставу првом изреке.

Наиме, одредбом члана 146 став 1 Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05 и 65/09), који је био на снази у периоду за који тужилац потражују разлику зараде, прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла. Висину коефицијента, из става 1 овог члана, утврђује министар, актом о платама запослених у Министарству, уз сагласност Владе (члан 146 став 3 истог Закона). Због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе посла, рада на дан празника који је нерадан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства, приправности и других видова нередовности у раду, чланом 147 став 1 истог Закона прописано је да се запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146 став 1 овог Закона. Одредбом члана 147 став 2 истог Закона, прописано је да уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50%. Правилником о платама запослених у МУП-у од 26.6.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.6.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Сл.гласник РС“ 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника.

Стога, супротно наводима жалбе тужене, како тужена у току поступка није доказала да је тужиоцу посебним решењем након ступања на снагу Правилника о платама запослених у МУП-у од 26.6.2006. године и након ступања на снагу Закона о полицији утврђен коефицијент плате од 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике са истим статусом, те да је на тај начин - посебним увећањем коефицијента вреднован прековремени рад и рад на дане државних празника, а што би представљало разлог за искључење примене одредаба општих радноправних прописа о увећаној заради, то је првостепени суд правилно нашао да тужиоцу припада право на увећану зараду за остварене сате прековременог рада, и рада у дане државних празника, и то у висину утврђеној из налаза и мишљења судског вештака.

Супротно наводима жалбе тужене правино је првостепени суд применио материјално право када је обавезао тужену да тужиоцу на име неисплаћених трошкова превоза на рад и повратка са рада за период од новембра 2010. године до јуна 2013. године, исплати новчане износе ближе наведене у ставу трећем изреке.

Наиме, чланом 118 тачка 1 Закона о раду, предвиђено је да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висни цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, који се сходно примењује на полицијске службенике према члану 169 Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05, 63/09).

Одредбом члана 37 став 1 Закона о платама државних службеника и намештеника је прописано да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које је провео на службеном путу у земљи и иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену и на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада. Одредбом става 2 истог члана је прописано да је се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе.

Одредбом члана 2 став 1 тачка 1 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", бр.98/07) је прописано да државном службенику и намештенику се накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3 ове Уредбе је прописано да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском односно, међуградском саобраћају.

Из наведене законске регулативе произлази да је послодавац, ако сам не обезбеди превоз за долазак и одлазак са рада или не обезбеди одговарајуће претплатне карте у јавном превозу, дужан да свом запосленом подмири трошкове настале поводом доласка и одласка са рада исплатом одговарајућег новчаног износа независно од чињенице да ли се запослени обраћао писаним захтевом ради накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада.

Код чињенице да је тужилац био запослен код тужене ..., као и да је обављао ..., и да је у спорном периоду радио на удаљености 4-5 км од куће, што тужена није оспоравала у току поступка, правилан је закључак првостепеног суда да је тужилац остварио право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, те је правилан закључак првостепеног суда да је оставарен основ одговорности тужене за исплату ових трошкова тужиоцу у смислу одредби члана 37 став 1 и 2 Закона о државним службеницима и намештеницима из члана 2 став 1 тачка 1 и члана 3 Уредбе, у висини месечне претплатне карте, према потврди СП „Колашин превоз“ од 3.10.2024.године, према којој је тужилац определио тужбени захтев, а на чију висину тужена није имала примедби.

Као правилна потврђена је и одлука у погледу тужбеног захтева за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, јер је донета правилном применом правила из члана 2, 3 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

При доношењу одлуке, цењени су и остали наводи из жалбе тужене, али овај суд је мишљења да нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, услед чега их посебно не образлаже.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, имајући у виду да је иста донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Како тужена није успела у поступку по жалби, то је као неоснован одбијен њен

захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

На основу изнетог, применом одредби члана 390 и 165 став1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 ... 18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Александар Ивановић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**